

друго, освенъ октавни редове, различаващи се отъ нея само по мѣстото на полутона. Отъ дорийския тоновъ видъ: $e^1 d^1 c^1 \frac{1}{2} h_1 a_1 g_1 f \frac{1}{2} d$ е произлизатъ:

1) фригийския: $d^1 c^1 \frac{1}{2} h_1 a_1 g_1 f \frac{1}{2} e^1 d$ и лидийския: $c^1 \frac{1}{2} h_1 a_1 g_1 f \frac{1}{2} e^1 d, c$

Освенъ тѣзи три главни тонови вида, имало е и други, които първично сж били самостоятелни, но впоследствие теоретичитѣ ги извличали отъ горнитѣ три, като всѣки главенъ тоновъ видъ е давалъ два второстепенни. Отъ дорийския:

$e f g a h c^1 d^1 e^1$

се е образувалъ $A || H c d e f g a$, нареченъ **Хиподорийски** или **Еолийски** и $h c^1 d^1 f^1 g^1 a^1 || h^1$, нареченъ **Хипердорийски** или **миксолидийски**. Отъ фригийския:

$d e f g || a h c^1 d^1$

се е образувалъ:

$G || A H c d e f g$, нареченъ **Хипофригийски** или **ионийски** и

$a h c^1 d^1 e^1 f^1 g^1 || a^1$, нареченъ **Хиперфригийски** или **локийски**. Отъ лидийския:

$c d e f || g a h c^1$ се е образувалъ: $F || G A H c d e f$, нареченъ **хиполидийски** и $g a h c^1 d^1 e^1 f^1 || g^1$, нареченъ **хиперлидийски**.

Всѣки единъ отъ главнитѣ тонови видове е произвеждалъ на старитѣ гръци различно впечатление — ималъ свой отдѣленъ етосъ: дорийскитъ изразявалъ величие, простота и строгостъ, за това въ него сж били написани химнитѣ; фригийскитъ ималъ тихъ, спокоенъ, божественъ характеръ, до като лидийскитъ билъ изразъ на мекота и нѣжностъ. Освенъ тѣзи диатонически, имали сж: транспонирани (сжщински, въ сегашенъ смисълъ тонови видове), хроматически ($a ges f e$) и енхармонически ($a f (f-\frac{1}{4}) e$).

Старитѣ гръци сж имали два вида нотописъ: стара — за инструменталната музика, и нова — за пѣнието. И двата сж били буквени — по буквитѣ на азбуката. Употрѣбваната за инструментитѣ нотописъ не е означавала тоноветѣ, а отдѣлнитѣ грифи на инструментитѣ, а при вокалната — буквитѣ сж служили за означение на тоноветѣ отъ долу на горе. Отъ струнитѣ инструменти, въ употрѣба у старитѣ

гръци, най-важни сж лирата и китарата, които сж имали голѣмо приложение, като съпроводни инструменти. И двата сж отъ чуждъ произходъ: китарата отъ азиатски, а лирата отъ тракийски. Лирата има проста направа, състояща се отъ една опната кожа, въ видъ на костенуркова черупка, на която има забодени две дървенца или животински рога, образуващи — чрезъ съединението имъ съ една напрѣчна прѣчка, едно празно пространство. Струнитѣ, прикрепени въ долната частъ на корпуса, минаваха презъ празното пространство, и свършватъ до напрѣчната прѣчка. Направата е проста — безъ украшения. Китарата се състои отъ едно сандъче съ дървена покривка, на което въ долната частъ сж прикрепени струнитѣ, които — минавайки презъ едно празно пространство — сж заловени на едно напрѣчно дървце, двата края на което допиратъ до изхождащитѣ отъ сандъчето две странични, потѣсни отъ него, части. Изработката е била много грижлива, и външниятъ видъ на инструмента твърде красивъ. И на двата инструмента мелодията се е свирила съ прѣститѣ на лѣвата ржка, а дѣсната ржка е правѣла съ единъ плектронъ ритмични удари следъ всѣки стихъ. Отъ духовитѣ инструменти на старитѣ гръци, най-важенъ е **аулоса**. Той не е билъ флейта, както обичайно го превеждатъ, а обой, съ мундишукъ отъ две прилепени една въ друга пластинки, и съ цилиндрическа свирка. Аулостъ се е правилъ въ различни голѣмини и форма. Както въ Азия, отъ кждето е билъ пренесенъ, тѣй и при старитѣ гръци, аулостъ е билъ въ употрѣба винаги двойно: свирецътъ е ималъ два аулоса въ уста си (Саксъ): на единиятъ се е свирѣла мелодията, а на другия — единъ своеобразенъ съпроводъ, на единъ тонъ, или тихо свирене на мелодията. Старитѣ гръци сж първитѣ, които създадоха една твърде обособена теория на музиката, началото на която се отнася къмъ VI в. пр. Хр. За пръвъ теоретикъ на музиката се смѣта учителя на Пиндаръ — Ласо Хермионъ — първиятъ, който обоснова тонятъ като трептение. Първиятъ за-